

PATRIARHIA ROMÂNĂ

Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande

Parohia Ortodoxă „Sfânta Maria”

511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023, Noua Zeelandă

Telefon : 064 4 389 1630

CUVÂNTUL DE WELLINGTON

Buletin Parohial nr.20 Aprilie 2011

Din acest număr:

- * Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul;
- * Catehismul creștinului ortodox;
- * Sărbătorile lunii Aprilie;
- * Pagina copiilor;

Hotărâre a Sfântului Sinod: Rânduială liturgică unitară pentru slujba de la trecerea dintre ani

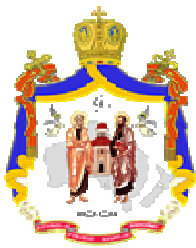
În noaptea trecerii dintre ani, în toate catedralele și bisericile parohiale din Biserica Ortodoxă Română, slujba se va săvârși după o rânduială liturgică unitară, care va fi tipărită sub forma unei broșuri de către Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă. Hotărârea a fost luată în cadrul ședinței Sfântului Sinod, în ședința de lucru din 17 februarie, la propunerea Preasfințitului Corneliu, Episcopul Hușilor, după cum informează „Ziarul Lumina”. Pentru a marca după cuviință bucuria duhovnicească a sărbătorii bisericești din ziua de 1 ianuarie, una din problemele de pe ordinea de zi a ședinței Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 17 februarie a fost stabilirea unei rânduiei liturgice unitare în Biserica Ortodoxă Română pentru slujba ce se oficiază în noaptea trecerii dintre ani

Programul liturgic din luna Aprilie

- * Vineri 01.04.2011 – Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- * Sâmbătă 02.04.2011-Vecernie ora 6pm;
- * Duminică 03.04.2011- Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf.Liturgie ora 10:30 -Duminica a 4-a din Post a Sfântului Ioan Scărarul;
- * Miercuri 06.04.2011 Denia-Canonul cel Mare-Viața Cuvioasei Maria Egipteanca-ora 17:00;
- * Vineri 08.04.2011 – Denia-Acatistul Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- * Sâmbătă 09.04.2011-Vecernie ora 6pm;
- * Duminică 10.04.2011- Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30; Sf.Liturgie ora 10:30 (Duminica a 5-a din Post-a Cuvioasei Maria Egipteanca);
- * Vineri 15.04.2011- Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- * Sâmbătă 16.04.2011-Vecernie ora 6pm;
- * Duminică 17.04.2011 Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf.Liturgie ora 10:30 (Duminica a 6-a din Post-Intrarea Domnului În Ierusalim-Floriile);
- * Miercuri 20.04.2011 Denie-ora 18:00;
- * Joi 21.04.2011 Denia celor 12 Evangheliilor-ora 18:00;
- * Vineri -22.04.2011-Denia Prohodului Domnului-ora 19:00;
- * Sâmbătă 23.04.2011 –Utrenia Sintelor Pasti-ora 23:30 urmata de Sfânta Liturgie;
- * Duminică 24.04.2011 –Vecernia Iubirii cunoscută sub numele si de a doua înviere - ora 11:30-la Biserica Sârbă- 75 The Parade;
- * Luni 25.04.2011-Slujba La Biserica Greacă din Palmerston North-pentru romanii ortodoxi din aceasta localitate-ora 10:00;
- * Marti 26.04.2011-Vizite pastorale la familiile de români din celelalte localitati;
- * Vineri 29.04.2011-Izvorul Tamăduirii-slujba încene la ora 10:00;

În urma dezbaterilor și având în vedere propunerile Preasfințitului Corneliu, Episcopul Hușilor, s-a apreciat că cea mai potrivită slujbă în noaptea trecerii dintre ani este cea a Acatistului Domnului nostru Iisus Hristos, rânduială liturgică prin excelență doxologică, care trebuie urmată de rostirea rugăciunii de mulțumire (din Liturghier, Molitfelnic sau Cartea de Te Deum), de rugăciunea de intrare în Noul An (de la slujba Te Deum-ului) și de intonarea cântării 'Apărătoare Doamnă'. Slujba va fi însoțită în mod obligatoriu de un cuvânt de învățătură, în care să se sublinieze importanța sfințirii timpului în Hristos Mântuitorul, Împăratul veacurilor. Întrucât în mănăstiri trebuie păstrată în întregime rânduiala săvârșirii celor șapte laude la vremea rostuită, la slujba de la miezul nopții (Miezonoaptea) se vor adăuga Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, rugăciunea de mulțumire (din Liturghier, Molitfelnic sau Cartea de Te Deum) și rugăciunea de intrare în Noul An (de la slujba Te Deum-ului), urmată de cântarea 'Apărătoare Doamnă'. Slujba Te Deum-ului se va săvârși după Sfânta Liturgie.

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă va supune aprobării Preafericitului Părinte Patriarh Daniel proiectul de broșură care va cuprinde rânduiala slujbei bisericești din noaptea trecerii dintre ani, cu conținutul aprobat de Sfântul Sinod și care, în scopul uniformizării acestei rânduiei liturgice, va fi difuzată tuturor unităților de cult din eparhiile Patriarhiei Române. Întrucât sărbătoarea bisericească de la 1 ianuarie (Tăierea împrejur cea după Tруп a Domnului și Sfântul Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei), care este și începutul anului civil, trebuie primită cu bucurie duhovnicească, la sfârșitul Sfintei Liturghii se va oficia slujba Te Deum-ului, așa cum se procedează la nivel panortodox și cum prevăd îndrumările tipiconale. Pentru a se evita excesele străine de duhul credinței și al bune-cuviințe pastorale, precum și practicile dăunătoare unității liturgice, episcopii chiriarhi vor adresa clerului îndrumarea pastorală și duhovnicească de a respecta rânduiala citirii Molitfelor Sfântului Vasile cel Mare în zile de post, în cazuri individuale și, după caz, în legătură cu Taina Sfântului Maslu, atunci când bolnavul solicită, această rânduiala trebuind să fie însoțită de post și spovedanie, atât din partea clericilor, cât și a credincioșilor. În cadrul îndrumărilor respective se va preciza cu limpezime că citirea Molitfelor Sfântului Vasile cel Mare în noaptea trecerii dintre ani este o practică regională (mai ales în sudul țării) neaprobată de Sfântul Sinod

Cine este Sfântul Andrei Criteanul ?

Sfântul Andrei Criteanul s-a născut la Damasc în jurul anului 660, sub stăpânire musulmană, într-o familie creștină care i-a dat o educație aleasă. Mai târziu, el devine monah în "Fratia Sfântului Mormant" de la Ierusalim, fapt pentru care a fost mai târziu supranumit și "Ierusalimiteanul".

Curând devine secretar al patriarhului de Ierusalim, iar în 685, în calitate de delegat al acestuia, semnează la Constantinopol actele Sinodului VI Ecumenic, care a condamnat în 681 erezia monotelită (a unei singure voințe în persoana Domnului nostru Iisus Hristos). Monahul Andrei rămâne în Constantinopol unde își începe o lucrare social-filantropică, în special conducerea unui orfelinat și a unei case pentru bătrâni, lucrare socială foarte populară pentru Biserica bizantină din acea vreme. În anul 692, a fost ales episcop de Gortyna, în Creta. De aici a primit și numele de "Cretanul" sau "Criteanul", pe care i l-a dat tradiția bisericească.

Andrei Criteanul a fost un mare episcop misionar. A construit biserici, a înființat mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, s-a ocupat de educația tineretului din eparhia sa, a ajutat pe creștinii care au suferit datorită incursiunilor musulmanilor în insula etc.

A fost un bun predicator, iar pentru a încuraja participarea poporului la viața liturgică a Bisericii, a compus o multime de imne liturgice. El este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice, între care cel mai renumit este Canonul cel Mare, care a intrat în cartea Triodul și constituie o piesă liturgică deosebit de importantă pentru perioada Postului Sfințelor Pasti.

Sfântul Andrei Criteanul a trecut la viața veșnică în anul 740, pe când se întorcea de la Constantinopol spre Creta. De aceea, mormântul său se află nu în Creta, ci în localitatea Eresos din insula Mitilina - Lesbos.

Ce este Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul ?

Este vorba de un canon de pocăință, adică un lung imn liturgic (peste 250 stihiri), alcătuit din 9 cântări bogate, compuse la rândul lor din stihiri scurte de pocăință, ritmate de invocatia "Miluiește-mă, Dumnezeu, miluiește-mă!", cerere care amintește de rugăciunea vameșului din prima duminică a perioadei Triodului.

Canoanele liturgice au apărut la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului al VIII-lea, înlocuind în mare măsură imnele liturgice numite "Condac". Totuși, între cântarea a 6-a și a 7-a a fiecărui Canon se mai păstrează un Condac urmat de un Icos.

Canoanele au fost compuse la început de creștinii sirieni elinizati din Palestina, sunt mai sobre din punct de vedere muzical și au un continut teologic mai accentuat.

Canonul liturgic are nouă cântări mai lungi formate din multe stihiri scurte, iar aceste nouă intercalau la început cele nouă cântări biblice folosite în viața liturgică răsăriteană:

1. Cântarea lui Moise (Iesire 15, 1-19)
2. Noua cântare a lui Moise (Deuteronom 32, 1-43)
3. Rugăciunea Anei, mama lui Samuel (I Regi 2, 1-10)
4. Rugăciunea profetului Avacum (Habacuc) (Avacum 3, 2-19)
5. Rugăciunea lui Isaia (Isaia 26, 9-20)
6. Rugăciunea lui Iona (Iona 2, 3-10)
7. Rugăciunea celor Trei tineri
8. Cântarea celor Trei tineri

(pentru 7 și 8, vezi Sfânta Scriptură, Ediția Sfântului Sinod, 1998, p. 950-951)

9. Cântarea Născătoarei de Dumnezeu (Luca 1, 46-55) și rugăciunea lui Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul (Luca 1, 68-79)

Fiecare cântare a Canonului începe cu un Irmos (o strofă datatoare de ton), se continuă cu stihiri mai scurte și se încheie cu lauda de preamărire adresată Sfintei Treimi (doxastikon) și o laudă adresată Maicii Domnului (theotokion).

La Canonul inițial al Sfântului Andrei Criteanul, mai precis la cântările a 3-a, a 4-a, a 8-a și a 9-a, au fost adăugate de timpuriu câteva canoane mai mici, formate din trei cântări (trei ode), compuse de "Teodor" și "Iosif", adică Sfântul Teodor Studitul (+ 826) și Iosif de Sicilia (+ 886).

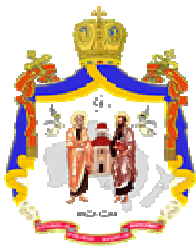
În secolele XI-XII un canon de două stihiri pentru o cântare a fost adăugat în cinstea Sfintei Cuvioase Maria Egipteană, din vremea în care duminică a 5-a din Postul Sfințelor Pasti a fost închinată pomenirii Sfintei Maria Egipteană. Apoi a fost adăugată la sfârșitul fiecărei cântări o stihira de cerere către Sfântul Andrei Criteanul însuși.

Dupa sinaxarul cântării a 6-a se cântă sau recită 16 stihiri, toate intercalate între Ferici.

Canonul cel Mare - cum și când se cântă / citește ?

Acest canon al Sfântului Andrei Criteanul se cântă pe glasul al 6-lea, muzica tristă și lăută. Irmosul se cântă de două ori, la începutul și la sfârșitul cântării. Rugăciunea "Miluiește-mă, Dumnezeu, miluiește-mă!" este însoțită de metanie mică și de semnul sfintei cruci.

Canonul Sfântului Andrei Criteanul se citește pe fragmente în prima săptămână a Postului Sfințelor Pasti în zilele de luni, marți, miercuri și joi, la Pavcernita; iar în întregime se citește joi din săptămână a 5-a a Postului Sfințelor Pasti, la Pavcernita

Canonul cel Mare - ce contine ?

Acest bogat si frumos canon este deodata meditatie biblica si rugaciune de pocainta. Canonul Sfântului Andrei Criteanul este un dialog al omului pacatos cu propria sa constiinta, luminata de citirea Sfintei Scripturi. Sufletul care se pocaieste plange ca nu a urmat pilda luminoasa a dreptilor virtuosi, ci robia patimilor aratate in multi pacatosi, dintre care unii nu s-au pocait, iar altii s-au mantuit tocmai fiindca s-au pocait. Cu inima plina de smerenia vamesului, cu strigatul de iertare al fiului risipitor si cu gandul la infricosatoarea judecata, despre care vorbesc Evangheliile primelor trei duminici ale Triodului, autorul Canonului cel Mare ne arata deodata durerea si puterea pocaintei, leac si lumina a invierii sufletului din moartea pacatului.

Rugaciunea vamesului "Dumnezeule, miluieste-ma pe mine pacatosul!" devine, in Canonul Sfântului Andrei Criteanul, ritmul si respiratia pocaintei in staruitorul stih: "Miluieste-ma, Dumnezeule, miluieste-ma!"

Pocainta-rugaciune a fiului risipitor: "Parinte, gresit-am la cer si inaintea ta, nu mai sunt vrednic sa ma numesc fiul tau, primeste-ma ca pe una din slugile tale!" ia accentul unui regret nesfarsit pentru pacat, ca pierdere si moarte a sufletului care valoreaza mai mult decat toata lumea materiala: "Ia aminte, Cerule, si voi grai; pamantule, primeste in urechi glasul celui ce se pocaieste lui Dumnezeu si-L lauda pe Dansul." (Cantarea a 2-a, 2)

Pacatul este alipirea sufletului de cele pamantesti incat: "toata mintea tarana mi-am facut" (Cantarea a II-a, 6). Prin pacat se pierde frumusetea nevinovatiei din rai, se pustieste sufletul, se schimba demnitatea omului in rusine, iar apropierea de Dumnezeu se preface in instrainare de El.

Pacatul pe care il descrie Canonul cel Mare nu este al unui singur om, ci al firii omenesti cazute, incepand cu Adam si Eva. De aceea, Canonul cel Mare imbina pocainta cu meditatia privind caderile in pacat sau biruinta asupra pacatului, asa cum se vad acestea in Sfanta Scriptura. Canonul cel Mare se canta in Biserica in timpul perioadei de pocainta a Postului Mare al Sfintelor Pasti, tocmai pentru a se arata ca toti oamenii au nevoie de pocainta si de iertare a pacatelor pentru a ajunge la mantuire.

Marii pacatosi care s-au pocait si s-au ridicat din pacat si patimi devin nu numai dascali ai pocaintei pentru intreaga Biserica, ci si rugatori pentru cei care se lupta cu pacatul sau se curata de el prin pocainta.

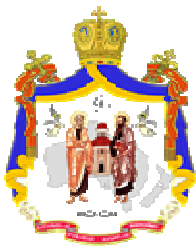
Astfel, Cuvioasa Maria Egipteanca este invocata in Canonul cel Mare in stihul: "Cuvioasa Maica Marie, roaga-te lui Dumnezeu pentru noi pacatosii!" Iar mai tarziu, Biserica a adaugat in Canonul Sfântului Andrei Criteanul si stihul-rugaciune adresat lui insusi: "Cuvioase Parinte Andrei, roaga-te lui Dumnezeu pentru noi pacatosii!"

Rugaciunile din Canonul cel Mare adresate Maicii Domnului si Sfintilor Apostoli arata, in general, legatura dintre pocainta si inviere, dintre vremea Postului si sarbatoarea Pastilor. "Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu alesi, aduceti acum rugaciunea lui Hristos, ca sa trecem toti curgerea postului, savarsind rugaciuni de umilinta si savarsind virtuti cu osardie; ca in acest chip sa ajungem sa vedem Invierea cea slavita a lui Hristos Dumnezeu, slava si lauda aducand". (Cantarea a 3-a, sedealna a 2-a).

Maica Domnului, care a purtat in pantecele ei si pe bratele ei pe Hristos-Domnul aratandu-L lumii, impreuna cu Apostolii care au binevestit lumii pe Hristos arata aici taina insasi a Bisericii in care puterea si darul pocaintei devin pregatire si dor de inviere, arvuna a vietii vesnice ca legatura de iubire a omului cu Dumnezeu.

Marturisirea si preamarirea Sfintei Treimi in Canonul cel Mare arata ca pocainta crestina este taina refacerii comuniunii oamenilor cu Sfanta Treime. Botezati in numele Sfintei Treimi, crestinii reinnoiesc taina botezului prin lacrimile pocaintei, mor pentru pacat si inviaza sufleteste pentru Hristos.

Marturisirea dreptei credinte prin doxologie se leaga strans de redescoperirea dreptei vieturi prin pocainta. Milostivirea Sfintei, celei de o fiinta, de viata facatoare si nedespartitei Treimi este temelia si puterea care face ca "usile pocaintei" sa devina cale catre "portile Imparatiei cerurilor".

Deniile se savarsesc incepand cu seara Floriilor, pana in Vinerea Mare, cand se canta Prohodul Domnului. Cuvantul "denie" vine de la slavonescul "vdenie" si inseamna priveghere sau slujba nocturna. In Transilvania, intalnim cuvantul "straste" pentru denii. Acest termen are semnificatia de "patima". Expresia "a merge in strasti" inseamna "a merge la denii".

Deniile se savarsesc numai in doua saptamani din timpul unui an bisericesc si anume: in saptamana a cincea si a saptea din Postul Sfintelor Pasti. S-a pastrat denumirea de Denie pentru Utreniile din Saptamana Patimilor, pentru ca ele se savarsesc seara, potrivit troparului: Iata, Mirele vine in miezul noptii...".

Chiar daca Denia este o Priveghere, ea difera de ceea ce Tipicul indica prin Priveghere. Denia este doar Utrenia simpla a zilelor de rand, in vreme ce Privegherea presupunea Utrenia unita cu Vecernia si Litia. Dar si ca Utrenie simpla, Denia nu se aseamana cu Utrenia din zilele de rand, pentru ca ea cuprinde cantari si rugaciuni specifice doar perioadei Sfintelor Pasti (troparul "Iata, Mirele vine...", luminanda "Camara Ta, Mantuitorule", troparul "Cand slaviti ucenici...").

Specificul Saptamanii Patimilor - slujbe si randuiele

Luni, marti si miercuri se oficiaza Liturgia darurilor mai inainte sfintite. In Joia Mare se oficiaza Liturgia Sfantului Vasile Cel Mare unita cu Vecernia. Joia Patimilor este ziua in care, pe langa Sfantul Agnet, care se foloseste la Sfanta Liturgie, se mai scoate inca un agnet, care se sfinteste odata cu celalalt, fara sa se rosteasca de doua ori rugaciunile epiclezei si fara sa se binecuvanteze fiecare separat. Sunt asezate pe acelasi disc si impreuna sunt aduse pe Sfanta Masa la Vohodul mare. Al doilea Agnet va fi pastrat pana in Martea Luminata cand va fi uscat si sfaramat dupa o randuiala speciala. Dupa ce a fost sfaramat, va fi pus intr-un chivot pe Sfanta Masa din Altar. Din acest Agnet, preotul va impartasi in cursul intregului an, pe cei care din motive bine intemeiate nu pot ajunge la biserica. Tot din acest Agnet sunt impartasiti si pruncii nou botezati.

In unele manastiri, in Joia Patimilor are loc ritualul spalarii picioarelor, care aminteste de gestul de smerenie facut de Hristos inainte de Cina cea de Taina - spala picioarele ucenicilor. In manastiri, staretul este cel care spala picioarele monahilor.

Vinerea Mare este o zi aliturgica, nu se savarseste Sfanta Liturgie. In dimineata acestei zile, se scoate Epitaful din Sfantul Altar si se aseaza pe o masa in mijlocul bisericii. Aceasta Masa are in fata Sfanta Cruce scoasa din Joia Mare. Seara se oficiaza slujba Prohodului Domnului, in timpul careia se inconjoara biserica cu Sfantul Epitaf (o panza care reprezinta scena punerii in mormant a Mantuitorului). Dupa aceasta procesiune, preotii vor aseza Epitaful pe Sfanta Masa din Altar, unde va ramane pana in miercuria din ajunul Inaltarii Domnului.

Semnificatia Deniilor din Saptamana Patimilor

Luni, in Saptamana Sfintelor Patimiri, Biserica ne aduce aminte de Patriarhul Iosif care a fost vandut de fratii sai in Egipt. El este o preinchipuire a lui Hristos, vandut de Iuda. Tot in timpul deniei de luni se face pomenirea smochinului neroditor, blestemat de Hristos sa se usuce pentru ca nu avea rod. E o pilda data omului, din care trebuie sa retina, ca Dumnezeu este atat iubire cat si dreptate. Deci, la judecata de apoi, El nu doar va rasplati, ci va si pedepsi pe cei ce nu au rodit.

Marti se face pomenirea celor zece fecioare. Din pilda retinem ca cinci fecioare au avut doar candela fara ulei, iar celelalte cinci au avut si candela si ulei. Candela fara ulei reprezinta relizarea de sine in totala nepasare de ceilalti. Candela cu ulei reprezinta evlavia insotita de milostenie.

In Miercuria Saptamanii Sfintelor Patimiri se face pomenirea femeii pacatoase care a spalat cu lacrimi si a uns cu mir picioarele Mantuitorului, inainte de Patima Sa, ca simbol al pocaintei si indreptarii omului pacatos. Miercuri este ziua in care Iuda L-a vandut pe Hristos fariserilor, pe treizeci de arginti.

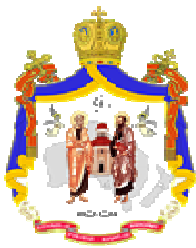
Joia Patimilor este inchinata amintirii a patru evenimente deosebite din viata Mantuitorului: spalarea picioarelor ucenicilor, ca pilda de smerenie, Cina cea de Taina la care Mantuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii, rugaciunea arhiereasca si inceputul patimilor prin vinderea Domnului. Specific deniei de joi seara este citirea celor 12 Evanghelii si scoaterea solemnă a Sfintei Cruci in naosul bisericii. Exista obiceiul ca atunci cand preotul citeste din Sfintele Evanghelii, credinciosii sa aprinda lumanari si sa se aseze in genunchi.

In Vinerea Mare se face pomenire de sfinte, infricosatoarele si mantuitorile Patimi ale Mantuitorului si de marturisirea talharului celui recunoscator care a dobandit raiul.

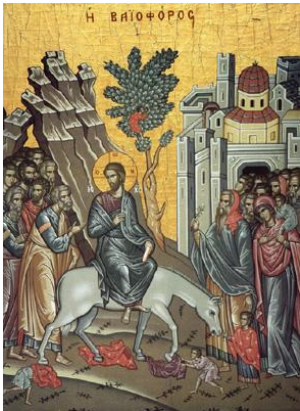
In Sfanta si Marea Sambata praznuim ingroparea lui Hristos cu trupul si pogorarea la iad cu sufletul, pentru a ridica din stricaciune pe cei din veac adormiti.

Sambata seara, incepe slujba Invierii. Ajunsi in ziua Sfintei Invieri, Biserica ne cere:

"In Ziua Invierii sa ne luminam cu praznuirea si unii pe altii sa ne imbratisam, si sa le zicem frati si celor ce ne urasc pe noi si asa sa strigam: Hristos a inviat din morti cu moartea pe moarte calcand si celor din morminte viata daruindu-le".

17 Aprilie - Intrarea Domnului in Ierusalim

Pe cand Domnul Se gasea inca in Betania, multi iudei, afland de prezenta Sa in acel loc, venira sa-L cerceteze, dupa cum relateaza Sfantul Ioan Evanghelistul (12, 9). Acestia erau doritori sa vada atat pe Iisus, cat si pe Lazar, cel reintors de pe celalalt taram.

Printre pelerinii veniti la Ierusalim cu prilejul sarbatorilor domnea din pricina Lui o mare neliniste, toti intrebându-se: "Ce vi se pare? Oare nu va veni la sarbatoare?" (Ioan 11, 56). Hristos Se afla deci in centrul atentiei, fiecare asteptand sa vada daca Se va incumeta sa Se arate in cetatea sfanta.

Fariseii si arhieriei erau la curent cu aceasta stare de spirit, de aceea inversunarea lor crestea pe masura ce isi dadeau seama cat de precumpanitoare devenise influenta lui Iisus asupra multimilor. Sfantul Ioan afirma ca acestia dadusera porunci sa-L aresteze daca se va afla unde Se gaseste (11, 57). Ei nu isi inchipuiau ca Domnul va intra in vazul tuturor in cetatea sfanta si de aceea voiau sa cunoasca toate miscarile Sale, spre a pune mana pe El atunci cand li se va parea momentul cel mai potrivit. Iisus avea insa sa dejoace uneltirile lor.

A doua zi dupa ce avusese loc ungera savarsita de Maria, Domnul, impreuna cu ucenicii si cu iudeii care venisera la Betania spre a-L vedea, porni spre Ierusalim. Ajuns la Betfaghe, la poalele muntelui Maslinilor, trimise doi ucenici in satul invечатat, spre a-I aduce de acolo un "manz legat, pe care n-a sezut pana acum nici un om" (Marcu 11,2). Marcu si Luca pomenesc numai de manz, pe cand, in versiunea lui Matei, Iisus ii trimite pe ucenici sa aduca o asina impreuna cu manzul ei, poruncindu-le sa spuna aceluia care li s-ar impotrivi ca ii trebuie Domnului (Matei 21,2-3).

Ucenicii indeplinira intocmai dorinta lui Iisus, aducand cele doua dobitoace, pe care asezara vesmintele lor. Domnul Se sui atunci pe manz si astfel isi continua drumul spre Ierusalim, urmat de multimea care il insotea.

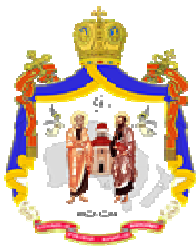
Matei, preocupat continuu sa sublinieze ca in Persoana lui Iisus isi aflau implinirea toate profetiile, citeaza urmatorul text: "Spuneti fiicei Sionului: Iata imparatul tau vine la tine bland si sezand pe asina, pe manz, fiul celei de sub jug" (Matei 21, 5). Aceste cuvinte provin din profetiile conjugate ale proorocilor Isaia si Zaharia.

In interpretarea Sfintilor Parinti, asina preinchipuie sinagoga, in timp ce manzul prefigureaza neamurile care urmau sa fie chemate la credinta. Este o interpretare simbolica, ce nu anuleaza realitatea faptului. Manzul pe care nu mai sezuse nici un om sugereaza neprihanirea Domnului, El neputand sa Se atinga decat de acele fapuri ce nu fusesera intinate sub nici o forma.

Pe masura ce Iisus inainta, ceata ce-L urma se preschimba intr-un adevarat alai, iar cand ajunsera la locul de pe Muntele Maslinilor, de unde incepea coborasul spre paraul Cedronului, multimea ucenicilor incepu sa strige: "Osana Fiului lui David; binecuvantat este Cel ce vine intru numele Domnului! Osana intru cei de sus!" (Matei 21, 9). Luca noteaza o aclamatie si mai semnificativa: "Binecuvantat este imparatul care vine intru numele Domnului! Pace in cer si slava intru cei de sus" (Luca 19, 38). Cand intrara in cetate, procesiunea deveni triumfala: locuitorii Ierusalimului isi asterneau hainele pe unde avea sa calce Domnul, iar altii asezau pe pamant ramuri tinere de fmic, culesse de prin gradinile orasului. Luca spune ca multimile il laudau pe Iisus pentru toate minunile pe care le vazusera (19, 37), iar Ioan adauga ca multi dadeau marturie despre invierea lui Lazar, la care fusesera martori (12, 17).

De fapt, minunea invierii lui Lazar era cauza careia i se datora, in cea mai mare masura, aceasta primire insufletita. Niciodata Israel nu se aratase atat de binevoitor si de entuziast fata de Iisus. Strigatele inaltate atunci dovedesc ca de data aceasta poporul recunostea in El pe Mesia si este semnificativ ca Domnul nu incerca sa opreasca aceasta izbucnire de entuziasm, ba chiar o incuviinteaza. Ratacirea norodului va veni insa de la intelegerea gresita a misiunii lui Mesia, eroare pe care se vor grefa uneltirile preotilor si ale fariseilor.

Matei noteaza ca, in clipa cand Domnul a intrat in Ierusalim, "toata cetatea s-a cutremurat, zicand: Cine este Acesta?" (21, 10), iar multimile au raspuns: "Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii" (21, 11). Are loc asadar o adevarata explozie de bucurie, pe care fariseii, intelegand ca planurile lor s-au spulberat, incerca sa o domoleasca. Plini de manie, dar neputinciosi in fata acestui val de entuziasm, unii dintre ei se adreseaza direct lui Iisus, spunandu-I: "invatatorul, cearta-Ti ucenicii" (Luca 19, 39), la care Domnul raspunde: "Daca vor tacea acestia, pietrele vor striga" (19, 40).

23 Aprilie- Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Minunatul acesta, vestitul si marele Mucenic Gheorghe a trait pe vremea imparatului Diocletian, s-a nascut in Capadochia, fiu al unor parinti crestini si invatat, din tinerete, in dreapta credinta. Ramas fara de tata din copilarie, Sfantul s-a mutat, cu maica sa, din Capadochia in Palestina, fiind cu neamul de acolo si avand acolo multe averi si mosteniri. Ajuns la varsta desavarsita si fiind frumos la chip si viteaz in lupta, prin osteneala, pricepere si destoinicie, tanarul Gheorghe s-a facut pretuit si, imbratisand slujba armelor, in scurta vreme, a cucerit cele mai mari cinstiri, pana si dregatoria de conducator de oaste, in garda imparatului.

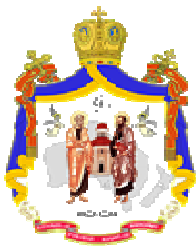
Se stie ca, desi era pagan, imparatul Diocletian, pana la anul 303 nu a luat nici o masura impotriva crestinilor. Aceasta stare de lucruri a ingaduit crestinilor vrednici, sa urce pana la cele mai inalte slujbe in imparatie. In anul 303 insa, din indemnul ginerelui sau Galeriu, pe care Diocletian l-a luat ca insotitor la domnie, a aprins prigoana impotriva crestinilor. Istoria crestinitatii sta martora ca, din anul 303 si pana la 313 (anul decretului de la Milan, prin care Sfantul imparat Constantin a dat pace crestinilor), Biserica a trecut printr-o cutremuratoare incercare si o sangeroasa proba: crestinii au fost siliti sa aleaga, cu pretul vietii lor, intre zeii pagani si Hristos. Cunoscand, deci, decretul de prigonire impotriva crestinilor, indata Gheorghe s-a infatisat singur inaintea imparatului Diocletian si, inaintea intregii curti imparatesti, a marturisit deschis ca este crestin si ca intelege sa slujeasca in oastea imparatului, ca ucenic al lui Hristos. Uimit de aceasta marturisire si indemnat de Galeriu, Diocletian a dat porunca sa fie dus in temnita si pus la chinuri, ca sa se lepede de credinta. Si a fost trecut prin toate vamilor muceniciei, loviri cu sulita, batai la talpi, lespezi de piatra pe piept, chinul la roata, groapa cu var, incaltaminte cu cuie, bautura otravita, bataia cu vine de bou s.a. Toate acestea si altele asemenea, Sfantul Gheorghe le-a indurat cu barbate stand tare in credinta.

Pentru cei credinciosi, Mucenicii sunt crestini alesi, luminati de Dumnezeu, pentru a duce lupta impotriva paganatatiei si a diavolului. Drept aceea, in toiul prigonirilor si in clipele cand sunt pusi la incercarile cele mai sangeroase, Mantuitorul ii lumineaza cu puteri dumnezeiesti, care le ocrotesc trupul impotriva suferintelor.

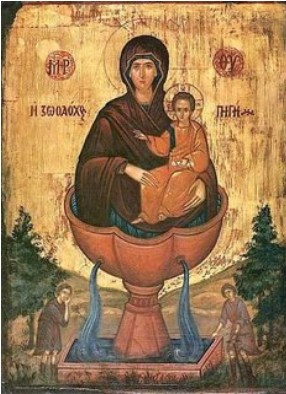
Deci, cei de fata, vazand chinurile de moarte, prin care trecea Sfantul Gheorghe si ca ramane viu si nevatamat, multi dintre ei s-au lepadat de idoli si au venit la credinta in Hristos, slavind cu un glas pe Dumnezeul crestinilor. Mai mult, in vremea tinerii lui in temnita, Sfantul Gheorghe, atingandu-se de un mort, acesta a inviat. Insa si imparateasa Alexandra, sotia lui Diocletian, vazand acestea, a marturisit credinta ei in Hristos.

In cele din urma, imparatul a incercat sa-l induplece cu onoruri si cu fagaduinte, dar Sfantul a ales sa ramana pentru totdeauna cu Hristos. In fata acestei marturisiri si, vazand ca toate incercarile lui sunt zadarnice, Diocletian a dat porunca sa li se taie capetele, si Mucenicului si imparatesei Alexandra. Desi, ostasii i-au scos afara din cetate, dar, pe drum, inainte de a ajunge la locul de taiere, imparateasa, slabind cu trupul, si-a dat duhul. Iar, cand au ajuns la locul hotarat, Sfantul si-a ridicat glasul si s-a rugat cu caldura, multumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite. Astfel, rugandu-se, cu bucurie si-a plecat capul sub sabia si a fost taiat, in ziua de 23 aprilie, pazind pana la capat credinta fara prihana si luand cununa cea nevastejita din mana lui Hristos, Domnul sau.

Dintre toti Sfintii sarbatoriti in lumea crestina, putini au ajuns la fama de care s-a bucurat, si se bucura, Sfantul Gheorghe, la poporul nostru. In satele si orasele tarii noastre, foarte multe biserici sunt ridicate in cinstea lui. Multi oameni, barbati si femei, ii poarta numele. De asemenea si multe orase din tara. Al treilea brat al Dunarii, in Delta, se cheama, Bratul Sfantului Gheorghe. Se stie, apoi, ca multa vreme ocrotitorul ostirii romane a fost Sfantul Gheorghe. Asemenea, steagul Moldovei, trimis de Stefan cel Mare la manastirea Zografu, din muntele Athos, are chipul Sfantului Gheorghe, doborand balaurul. Iar acest chip al Sfantului, doborand balaurul, a fost la noi ca un rasunet si ca o chemare a poporului la lupta crestinilor impotriva balaurului vremii, adica a paganilor otomani si impotriva diavolului. O dovada este si rugaciunea lui Stefan cel Mare, scrisa pe steagul sau: "*O, luptatorule si biruitorule, mare Gheorghe, in nevoi si in nenorociri grabnic ajutorator si cald sprijinitor, iar celor intristati, bucurie nespusa, primeste de la noi aceasta rugaminte a smeritului tau rob, a Domnului Io Stefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Tarii Moldovei. Pazeste-l pe el neatins in lumea aceasta si in cea de apoi, pentru rugaciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca sa Te preamarim in veci. Amin. Si aceasta a facut-o in anul 7008 (1500), in al 43 an al Domniei Sale*".

29 Aprilie- Izvorul Tămăduirii

În fiecare an, în prima vineri după Paști, Biserica Ortodoxă sărbătorește Izvorul Tămăduirii. Este un praznic închinat Maicii Domnului, menit să arate rolul Fecioarei Maria în lucrarea mântuirii oamenilor. Numele de Izvorul Tămăduirii aminteste de o serie de minuni savarsite la un izvor aflat în apropierea Constantinopolului.

Potrivit tradiției, Leon cel Mare, cu puțin timp înainte de a ajunge împărat, se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. Întâlnește un bătrân orb care îi cere să-i dea apă și să-l ducă în cetate. Leon va căuta în apropiere un izvor, dar nu va găsi.

La un moment dat, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: "Nu este nevoie să te ostenești, căci apa este aproape! Patrunde, Leone, mai adânc în această pădure și luând cu mâinile apă tulbură potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați". Leon va face ascultare și astfel, va găsi un izvor din care îi va da orbului să bea. Îi va spăla fața cu această apă, iar orbul va începe să vadă.

După ce a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică. Mai târziu, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boală grea, s-a vindecat după ce a baut apă din acest izvor. Ca semn de mulțumire a construit o biserică și mai mare. Această biserică a fost distrusă de turci în anul 1453.

De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli și a tămăduit diferite rani și suferințe.

Credincioșii care merg la Istanbul (numele nou al vechii cetăți a Constantinopolului), se pot închina în biserica Izvorului Tămăduirii. Actuala construcție este din secolul al XIX-lea, dar la subsolul acesteia se află un paraclis din secolul al V-lea unde există până astăzi izvorul cu apă tămăduitoare din trecut.

De Izvorul Tămăduirii, se sfintesc apele

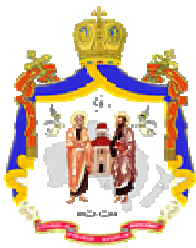
Crestinii ortodocși vin în această zi la biserică pentru a lua parte la slujba de sfintire a apei, cunoscută și sub numele de Aghiasma Mica.

Izvoare tămăduitoare la noi în țară

Manastirea Ghighiu este cunoscută nu doar prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, adusă aici în anul 1958, ci și prin izvorul ei tămăduitor.

La Manastirea Dervent, pe locul unde Sfântul Apostol Andrei a făcut o minune, există un alt izvor cu apă vindecătoare.

Un alt loc în care putem găsi izvor cu apă vindecătoare este Manastirea Horaicioara. Pelerini din toată țara vin la cele trei manastiri să primească apă de la aceste izvoare minunate

Legenda oului roșu

Dragi copii, se spune că în vremea când Iisus era răstignit pe cruce, și suferea pentru păcatele noastre, în Cetatea Ierusalim a venit o femeie care a adus cuiva un coș plin cu ouă. Trecând ea prin acel oraș a auzit că Domnul nostru Iisus Hristos a fost condamnat la moarte și a fost dus să fie răstignit pe dealul Golgota.

Când femeia a auzit vestea aceea cutremurătoare, inima ei a fost cuprinsă de o mare durere. Ea era cu atât mai supărată pentru că Iisus l-a vindecat odată pe fiul ei, care era bolnav de moarte.

Așa cum era, cu coșul plin de ouă, a fugit repede la dealul Golgota, unde Iisus era bătut în cuie pe cruce și niște soldați îl păzeau. Din mâinile și picioarele Lui sfinte curgeau stropi mari de sânge.

Femeia și-a așezat coșul ei cu ouă acolo jos, lângă crucea Domnului, și a început să se roage plângând de durere:

- Doamne Sfinte, Tu, care ai făcut numai bine, ai salvat oameni de la moarte, ai înviat morții și ne-ai învățat să credem în Dumnezeu, acum ești răstignit pe cruce ca cel mai mare dușman. Te rugăm, iartă-ne pe noi, păcătoșii, și lasă-ne un semn, să ne aducem aminte de suferința pe care ai îndurat-o pentru noi.

Când s-a ridicat femeia de jos, ouăle din coșul ei erau toate roșii de la sângele care picurase pe ele din rănile Lui Iisus. Femeia n-a mai mers acasă, ci a rămas în orașul Ierusalim. După trei zile de la răstignire, acea femeie împreună cu alte femei au mers la mormântul Domnului, dar acesta era gol și atunci s-au bucurat mult, spunând: Hristos a înviat! Plină de bucurie, femeia spunea tuturor despre ouăle roșii din coșul ei, care erau semnul suferințelor Lui Iisus pe cruce. Cu ochii strălucind de bucurie împărțea tuturor câte un ou roșu, spunându-le: Hristos a înviat!

De atunci, în fiecare an, în Vinerea Mare, femeia aceea credincioasă își pregătea câte un coș cu ouă roșii în amintirea Răstignirii și Învierii Domnului. Le împărțea copiilor și săracilor, povestindu-le despre suferințele lui Iisus pentru mântuirea noastră, a oamenilor. Apoi îi pune să ciocnească în amintirea Învierii Domnului, spunându-le: Hristos a înviat!, și primind răspunsul: Adevărat a înviat!

De la femeia aceea a rămas obiceiul să fie vopsite ouă roșii de Paști și să fie dăruite în amintirea Patimilor și Învierii Domnului

ȘTIAȚI CĂ...

*Primele coșulețe de Paști au fost confecționate în așa fel încât să semene cu cuiburile păsărilor.

*Obiceiul de a oferi ouă de Paști își are originea în Egiptul Antic, în Persia, la vechii greci și germani, pentru care oul era simbolul vieții.

*Pentru locuitorii vechiului Egipt, oul a fost un simbol sacru al renașterii omenirii după potop.

*Pentru evrei, oul marca timpul părăsirii Egiptului.

*Oul a fost mereu simbolul renașterii lui Hristos.

*Paștele se sărbătorește în prima zi de duminică după luna plină, în sau după data de 21 martie, echinoxul de primăvară.

*Tradiția cerea ca în ziua de Paște, cei care mergeau la biserică să poarte cel puțin o haină nouă pentru a le aduce noroc.

*Cea mai mare Sărbătoare a creștinilor este **Paștele** sau **Învieria Domnului**.

*Cuvântul „**Paște**” este de origine ebraică și înseamnă „**trecere**”: trecerea din robia păcatului la libertatea iubirii aduse de Hristos prin Sfânta Cruce. Pentru evrei, cuvântul semnifică trecerea din robia egipteană la libertate - trecerea prin Marea Roșie.

***Ouăle roșii** simbolizează viața veșnică adusă de Hristos sau mormântul în care a stat Hristos timp de trei zile. Ciocnirea și spargerea ouălor roșii semnifică învierea și ieșirea lui Hristos din mormânt. Ouăle se vopsesc în Joia mare sau Vinerea mare, numai în culoarea roșie, reprezentând sângele lui Hristos.

*Salutul creștinilor timp de 40 de zile este ”**Hristos a înviat!**”